

3r Raid al Magrib

Jacabo

Tot va començar en el concurs d'una revista de ciclisme de muntanya (BIKE). Vaig enviar la meua participació, amb tanta bona sort que em va tocar la participació (valga la redundància) debades al 3r Raid al Magrib.

Després de pensar-m'ho bé, vaig decidir ficar-me en contacte amb l'organització per a que em buscarem un bitllet d'avió per anar a Marrakech (ja que el Raid començava des d'este punt), després de moltes trucades i gestions, quatre dies abans em diuen que no hi ha bitllets (que cab...), però de totes maneres hi ha un xic de Terrassa que baixa en furgoneta. Em vaig ficar en contacte amb ell (via telèfon i via "emilio") i finalment vam quedar a Peníscola (així no tenia que entrar al poble i ja estàvem a la nacional) el dia 13 d'abril a les 19:30.

Ja és el dia D, la meua germana Rut, Rutis i (com no!) el seu gos Tango em porten fins a Peníscola. Estem davant de l'Ajuntament i són les 19:30, encara no hi ha arribat ningú, però en una trucada de telèfon em comunica que ja està arribant. Una furgoneta Ford Transit blanca em pita, és ell. Carreguem la meua bici i maleta, fem les presentacions, li diuen Marcel, i embrenem el viatge cap a Marrakech.

Durant el viatge tenim molt de temps per a conèixer-nos, en primer lloc escollim la ruta,

conduïx ell. Ja ens hem equivocat (mea culpa) i ens fem per dins de València; mentre la creuem ens crida l'atenció un cartell, on resa "BARRIOS MARGINALES", sense comentaris. Continuem i a l'Alcudia ens aturem per fer un mos i canviar de conductor (conduïxo jo). Així canviant cada tres o quatre hores a les 8:45 estem al port d'Algecires per a pujar al ferry que ens portarà a Ceuta. A les 9:30 embarquem, pugem a la zona dels passatgers i mentre Marcel fa un becasson (jo no tinc son, deuen ser els nervis), m'entretinc mirant el malament que ho estan passant alguns viatgers, ja que el ferry es meneja molt.

Són les 10:35 i ja hi som a Ceuta, aprofitem per omplir el dipòsit de gasoil ja que ací va molt barat: 77 peles el litre. Busquem un lloc per fer un mos i comprar algo pel camí (galletes, papes i aigua, molta aigua). Anem cap la frontera, ja hi ha multitud de moros per canviar dirhams (moneda marroquina) per pessetes i per donar-te (més bé vendre't) els papers que et fan falta a la frontera marroquina; tenim una discussió amb un moro perquè li pareix poc el que li donem per un paper per al cotxe. Comencem a fer cua d'una finestra a una altra i així ens passem dues hores i mitja, però finalment hem creuat la frontera.

Hem intentat buscar un plànol de Marroc, però no n'hem trobat cap. Sense saber molt bé per on hem d'anar, direcció a Marrakech. Ens havien avisat de que no sobrepassarem els límits de velocitat de les carreteres, ja que hi havia multitud de radars; radars no ho sé, però de policia moltíssima, però no és obstacle per a que els

marroquins conduïsquen d'una forma algo temerària (és per vore-ho, adelantaments a duo, etc.). Després de kilòmetres i kilòmetres de carretera i algunes que altres parades per descansar hem aplegat a Marrakech son les 8:45 (hora marroquina, al Marroc són dues hores menys que a la península).

Marrakech, és una ciutat turística, gran i amb molta gent. Vam anar a buscar l'alberg, a sopar i després a dormir. Però abans de dormir nos vaig tindre un gran sobresalt, ja que no trobava el passaport (primer dia al Marroc i primer susto), després de carreres de la furgoneta a l'alberg, de l'alberg a la furgoneta i regirar tota la bossa, resulte que el tenie en Marcel junt amb el d'ell. 10:40 a dormir tranquils que estem prou cansats.

Dia 14 de març, ens despertem a les 7:30 i ens decidim per agarrar les bicicletes i anar a pegar un vol per Marrakech. Anem a l'estació de tren on havíem deixat la furgoneta amb les bicis dins, li donem la propina convinguda al xaval que ens la vigilava. Ja hi som damunt les nostres bicicletes, ja teníem ganes de pedalejar un poc, el tràfic és caòtic, ens havíem donat compte quan vam aplegar, però damunt la bicicleta és fa més palès. Apleguem a la plaça JENA-EL-FNA, on a meitat matí s'ajunten narradors d'històries, músics, saltimbanquis, encantadors de serps, etc; no està molt concorreguda i en Marcel em convenç per pegar un vol pels carrers del zoco. Quan ens adintrem dins del laberint de carrers, m'impregna una forta olor, mescla d'espècies, aigües residuals i no sé què més, al principi em resulta molesta, però poc a poc m'acostumo fins que ni la noto. Mentre circulem pels estrets carrerons ens saluden els marroquins al crit de, primer, espanyols i després catalans, estem al·lucinat, com ho saben?; ens volen canviar les bicicletes per tota mena de coses. Hem voltat tot Marrakech i tornem a la plaça JENA-EL-FNA

Davant l'estació de tren de Marrakech

Plaça JENA-EL-FNA.